

Papa Francesc: "Cal recuperar el valor de la intimitat i del silenci"

En l'audiència del dimecres 1 de juny, el Papa Francesc convida a preguntar-nos com resem i com és el nostre cor, per poder eliminar tota arrogància.

02/06/2016

21. La pregària humil atorga misericòrdia (cf. Lc 18,9-14)

Estimats germans i germanes, bon dia!

Dimecres passat vam escoltar la paràbola del jutge i la viuda, i la necessitat de pregar amb perseverança. Avui, amb una altra paràbola, Jesús vol ensenyar-nos quina és l'actitud correcta per pregar i invocar la misericòrdia del Pare; com s'ha de resar; l'actitud correcta per pregar. És la paràbola del fariseu i del publicà (cf. Lc 18, 9-14).

Ambdós protagonistes puguen al temple per pregar, però actuen de maneres molt diferents, obtenint resultats oposats. El fariseu resa "*dret*" (v. 11), i utilitza una gran quantitat de paraules. La seva és, sí, una oració d'agraïment adreçada a Déu, però en realitat és un desplegament dels seus propis mèrits, amb sentit de superioritat sobre "*els altres homes*", descrits com a "*lladres, injustos, adúlter*", com,

per exemple, - i assenyala l'altre que hi era - "*aquest publicà*" (v. 11). Però aquí rau el problema: el fariseu prega a Déu, però en veritat es mira a si mateix. Prega a si mateix! En lloc de tenir davant els ulls el Senyor, té un mirall. Tot i que es troba en el temple, no sent la necessitat d'inclinar-se davant la majestat de Déu; està dempeus, ell se sent segur, com si fos l'amo del temple! Enumera les bones obres realitzades: és irrepreensible, complidor de la Llei més del que caldria, dejuna "dues vegades per setmana" i paga el "delme" de tot el que té. En resum, més que pregar, el fariseu es complau de la pròpia observança dels preceptes. No obstant això, la seva actitud i les seves paraules estan lluny de la forma d'actuar i de parlar de Déu, qui estima totes les persones i no menysprea els pecadors. Ben la contrari, el fariseu menysprea els pecadors, fins i tot quan assenyala a l'altre que està allà. O sigui, el

fariseu, que es considera just, descarta el manament més important: l'amor a Déu i al proïsme.

No és suficient, per tant, preguntar-nos quant resem, hem de preguntar-nos també com resem, o millor, com és el nostre cor: és important examinar-lo per avaluar els pensaments, els sentiments, i extirpar l'arrogància i la hipocresia. Però, pregunto: es pot pregar amb arrogància? No. Es pot pregar amb hipocresia? No. Només hem de pregar posant-nos davant Déu tal com som. No com el fariseu que resava amb arrogància i hipocresia. Tots estem atrapats per les presses del ritme quotidià, sovint deixant-nos portar per sensacions, atordits, confusos. Cal aprendre a trobar de nou el camí cap al nostre cor, recuperar el valor de la intimitat i del silenci, perquè és allà on Déu ens troba i ens parla. Només a partir d'aquí podem trobar-nos amb els

altres i parlar amb ells. El fariseu es va posar en camí cap al temple, està segur de si, però no s'adona d'haver extraviat el camí del seu cor.

Però el publicà - l'altre - es presenta al temple amb un cor humil i contrit: *"de lluny estant, no gosava ni aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit"* (v. 13). La seva pregària és molt curta, no és tan llarga com la del fariseu: *"Déu meu, sigues-me propici, que sóc un pecador"*. Res més. Bella oració! De fet, els cobradors d'impostos - anomenats, "publicans" - eren considerats persones impures, sotmeses als governants estrangers, eren mal vistos per la gent i en general associats amb els "pecadors". La paràbola ensenya que s'és just o pecador, no per la pròpia pertinença social, sinó per la forma de relacionar-se amb Déu i amb els germans. Els actes de penitència i les senzilles paraules del publicà testimonien la seva consciència

sobre la seva miserable condició. La seva pregària és essencial. Actua com una persona humil, confiat només de ser un pecador necessitat de compassió. Si el fariseu no demana res perquè ho tenia tot, el publicà només pot pidolar la misericòrdia de Déu i això és bonic. Demanar la misericòrdia de Déu! Presentant-se "amb les mans buides", amb el cor nu i reconeixent-se pecador, el publicà ens mostra les condicions necessàries per rebre el perdó del Senyor. Finalment ell, així menyspreat, es converteix en una icona del veritable creient.

Jesús conclou la paràbola amb una frase: *"Jo us dic que aquest - és a dir, el recaptador d'impostos- va baixar perdonat a casa seva, i no l'altre; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit"* (v 14). D'aquests dos, qui és corrupte? El fariseu. El fariseu és precisament la imatge del corrupte

que fingeix resar, per només aconseguir gallejar davant un mirall. És un corrupte i simula estar resant. Així, en la vida qui es creu just i jutja els altres i els menysprea, és un corrupte i un hipòcrita. La supèrbia compromet tota acció bona, buida l'oració, allunya de Déu i dels altres. Si Déu prefereix la humilitat no és per degradar-nos: la humilitat és condició absolutament necessària per ser elevats a ell, per experimentar així la misericòrdia que ve a omplir els nostres buits. Si l'oració dels superbs no arriba al cor de Déu, la humilitat dels pobres l'obre de bat a bat. Déu té un punt feble: la debilitat dels humils. Davant d'un cor humil, Déu obre totalment el seu cor. I aquesta humilitat que la Mare de Déu s'expressa en el cant del Magnificat: "*Ha mirat la petitesa de la seva serventa. [...] l'amor que té als qui creuen en ell s'estén de generació en generació*" (Lc 1,48.50). Que ens ajudi ella, la nostra Mare, a resar

amb cor humil. I nosaltres, repetim tres vegades, aquestes bonica oració: «Oh Déu, tingueu pietat de mi, que sóc un pecador».

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/article/papa-francesc-cal-recuperar-el-valor-de-la-intimitat-i-del-silenci/> (09/04/2026)